

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 16Co/65/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1424202096
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Daniela Drnáková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2025:1424202096.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Daniely Drnákovej a sudcov JUDr. Romana Majerského a JUDr. Ivany Štíftovej, v spore žalobkyne: R. S., D.. XX.X.XXXX, S. XXXX/XX, N., zastúpenej: AK | AK s. r. o., Suché mýto 6, Bratislava, IČO: 54 844 762, proti žalovanému: H. G., D.. XX.X.XXXX, S. XXXX/XX, N., zastúpenému advokátkou Mgr. Miroslavou Antlovou, Ílová 11, Bratislava, o určenie splatnosti dlhu, na odvolanie žalobkyne proti uzneseniu Mestského súdu Bratislava IV č. k. 48C/14/2024-80, zo dňa 24.1.2025, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutom výroku o trovách konania potvrdzuje.
- II. Žalovanému priznáva proti žalobkyni plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie konanie zastavil a rozhodol, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania. V odôvodnení uviedol, že žalobou doručenou súdu dňa 20.2.2024 sa žalobkyňa domáhala určenia splatnosti dlhu žalovaného z titulu náhrady za zákonný dedičský podiel žalobkyne k nehnuteľnosti bližšie špecifikovanej v petite žaloby vo výške 90.000 eur, uplynutím 6 mesiacov od právoplatnosti rozsudku.

2. Pokiaľ ide o stručný obsah napadnutého uznesenia (§ 393 ods. 2 C. s. p.), súd prvej inštancie uviedol, že podaním došlým súdu dňa 29.8.2024 zobrala žalobkyňa svoju žalobu v celom rozsahu späť, nakoľko medzi stranami sporu došlo dňa 27.8.2024 k uzatvoreniu Dohody o splnení záväzku, ktorú pripojila k podaniu. Zároveň žiadala o zastavenie konania a priznanie nároku na náhradu trov v rozsahu 100 %. Ako dôvod priznania tohto nároku uviedla správanie žalovaného, ktorý sa podľa jej názoru pred podaním žaloby zámerne vyhýbal riešeniu veci mimosúdnu cestou. Z uvedeného dôvodu adresovala žalovanému dňa 24.10.2023 predžalobnú výzvu, na ktorú reagoval e-mailom prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Z obsahu e-mailovej komunikácie zo dňa 17.11.2023 (ktorá tvorí súčasť súdneho spisu) vyplynulo, že sa snažila vec vyriešiť mimosúdnu cestou, pričom navrhla alternatívy mimosúdneho urovnania. Na predmetné návrhy žalovaný reagoval tak, že „nemá dôvod uzatvárať akúkoľvek dohodu, resp. darovaciu zmluvu nad rámec dedičskej dohody obsiahnutej v rozhodnutí o prejednaní dedičstva (v uznesení), avšak má záujem na zmierlivom riešení veci“. Žalobkyňa dodala, že napriek tomu, že žalovaný uvádzal, že má záujem vec riešiť mimosúdnu cestou, nenavrhol žiadne možné formy dohody a neprejavil žiaden záujem vec vyriešiť mimosúdne a k zosplatneniu dlhu pristúpil až po tom, čo sa o podanej žalobe dozvedel od svojho právneho zástupcu, ktorý dňa 11.6.2024 nahliadol do elektronického súdneho spisu. Poukázala na to, že žalovaný pod ťarchou podanej žaloby nielenže pristúpil k zosplatneniu dlhu, ale tento aj v celom rozsahu uhradil (žalobkyni bola suma pripísaná na účet dňa 28.8.2024), mala preto za zrejmé, že žalovaný svojim správaním vyvolal nevyhnutnosť spätvzatia dôvodne podanej žaloby a z toho dôvodu mu možno dôvodne pričítať procesné zavinenie trov konania v zmysle § 256 ods. 1 C. s. p..

3. Súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že dňa 9.9.2024 doručil žalovaný súhlas so späťvzatím žaloby, pričom potvrdil skutočnosť, že medzi stranami sporu došlo k mimosúdnej dohode, s výnimkou dohody strán o nároku na náhradu trov súdneho konania. Uviedol, že sa k tejto otázke vyjadril už vo svojom vyjadrení k žalobe zo dňa 29.7.2024 a na svojom stanovisku a návrhu k otázke nároku na náhradu trov konania trvá. Poukázal na to, že v danej veci opakovane argumentoval protistrane v e-mailovej komunikácii v rámci mimosúdnych rokovaní, konkrétne v e-mailovej správe zo dňa 23.8.2024 a zdôraznil, že táto zostala bez reakcie protistrany. Bol názoru, že argumentačne a aj predloženými dôkazmi obháji svoj postoj nepriznať ani jednej strane sporu nárok na náhradu trov konania a to s poukazom na § 257 C. s. p.. Ako dôkaz priložil e-mailové komunikačné vlákno strán sporu v časovom rozpätí od 9.8. do 23.8.2024, v ktorom je práve v e-mailovej správe zo dňa 23.8.2024 preukázané, že žaloba bola podaná nedôvodne a predčasne (žalobkyňa vedela o pláne žalovaného vycestovať do Austrálie za účelom štúdia a jeho návrate v roku 2025), keď situácia, v ktorej sa ocitli s protistranou bola spôsobená neurčitou dikciou dedičskej dohody, ktorej znenie navrhla priamo žalobkyňa, a preto mal za to, že nie je dôvod pre priznanie nároku na náhradu trov konania ani jednej strane sporu. Namietal taktiež tvrdenie žalobkyne, že údajne svojim správaním vyvolal nevyhnutnosť späťvzatia žaloby a z tohto dôvodu mu možno pričítať procesné zavinenie trov konania a akcentoval, že sa dohodli na späťvzatí žaloby priamo v mimosúdnej dohode, takže logicky, ak žalobkyňa súhlasila a dohodla sa na späťvzatí žaloby, nemôže následne argumentovať, že zavinil späťvzatie žaloby.

4. Vzhľadom k tomu, že žalobkyňa zobrala svoju žalobu v celom rozsahu späť predtým než začalo predbežné prejednanie sporu alebo pojednávanie a žalovaný so späťvzatím žaloby súhlasil, súd prvej inštancie za použitia § 144, § 145 ods. 1 a § 146 ods. 1 C. s. p. konanie zastavil.

5. Vo vzťahu k rozhodnutiu o trovách konania ozrejmil, že náhrada trov konania je ovládaná zásadou úspechu vo veci, ktorú dopĺňa zásada procesnej zodpovednosti za zavinenie, ktorá znamená, že trovy konania je povinná nahradiť tá zo strán sporu, ktorá zavinila, že vznikli. Konanie môže byť zastavené z rôznych procesných dôvodov, pričom najčastejšie dochádza k zastaveniu konania v dôsledku späťvzatia žaloby. Samotná zásada procesnej zodpovednosti za zavinenie sa uplatní pre každé konanie bez ohľadu na to, z akého dôvodu bolo zastavené, pričom zavinenie môže existovať tak na strane žalobcu ako aj na strane žalovaného.

6. Použitie § 257 C. s. p. pri rozhodovaní o náhrade trov konania prichádza do úvahy v prípadoch, keď sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania, avšak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré súd náhradu trov celkom alebo sčasti neprizná. Súd je povinný skúmať, či vo veci neexistujú zvláštne okolnosti, na ktoré je potrebné pri uložení povinnosti uhradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť (pozri napr. rozhodnutie Ústavného súdu ČR sp. zn. I. ÚS 401/2006). Musí však ísť o výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí aj náležite odôvodnený. Výnimočnosť môže spočívať tak v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach na strane strán. Pri posudzovaní okolností hodných osobitného zreteľa treba prihliadať na okolnosti, ktoré viedli strany k uplatneniu práva na súde a aký bol postoj strán k veci v priebehu konania. Nepriznanie náhrady trov konania musí zodpovedať zvláštnym okolnostiam konkrétneho prípadu a jedným z rozhodujúcich hľadísk je aj to, aby sa takéto rozhodnutie nejavilo ako neprimeraná tvrdosť voči strane a aby neodporovalo dobrým mravom. Medzi dôvody hodné osobitného zreteľa možno teda zaradiť neprimeranú tvrdosť, ako aj podiel oboch strán na vzniku a priebehu sporu, povaha a okolnosti sporu, osobitné pomery strany sporu a iné.

7. O náhrade trov konania rozhodol súd prvej inštancie tak, že stranám náhradu trov konania nepriznal, nakoľko dospel k záveru, že tu existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré umožňujú v zmysle § 257 C. s. p. náhradu trov konania nepriznať. Za dôvody hodné osobitného zreteľa považoval skutočnosť, že k späťvzatí žaloby došlo výlučne z dôvodu mimosúdnej dohody strán o predmete sporu, nakoľko táto predchádzala samotnému späťvzatí žaloby. Z dôvodu, že medzi stranami sporu došlo k uzatvoreniu mimosúdnej dohody o urovnaní sporu bol názoru, že nemožno výlučne len jednej strane pričítať, že svojím správaním zastavenie konania procesne zavinila, preto rozhodol, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania. Záverom dodal, že o vrátení zaplateného kráteného súdneho poplatku žalobkyni rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

8. Proti výroku uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodol o trovách konania, podala žalobkyňa odvolanie a žiadala uznesenie v napadnutej časti zrušiť a vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, resp. zmeniť a žalobkyni priznať nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Podstatným zhrnutím skutkových tvrdení a právnych argumentov jej odvolania (§ 393 ods. 2 C. s. p.) bola námietka, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobkyni, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

9. Poukázala na to, že so žalovaným uzatvorili dňa 27.8.2024 dohodu o splnení záväzku, v zmysle ktorej došlo k určaniu splatnosti záväzku a zároveň k splneniu záväzku vyplývajúceho z uznesenia Okresného súdu Bratislava V, vydaného prostredníctvom notára M. W. F., č. k. 2D/591/21-37, Dnot 150/21, zo dňa 22.11.2021, t. j. žalovaný jej vyplatil náhradu za jej zákonný podiel vo výške 90.000 eur v dohodnutej lehote splatnosti. V Čl. II ods. 6 Dohody sa zaviazala zobrať žalobu o určenie splatnosti dlhu v celom rozsahu spať, a to po tom, čo jej žalovaný uhradí dlh vo výške 90.000 eur, čo sa stalo dňa 28.8.2024. Súčasne so späťvzatím žaloby si uplatnila voči žalovanému aj nárok a náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Dôvodnosť tohto nároku vyvodila zo správania žalovaného, ktorý sa pred podaním žaloby zámerne vyhýbal riešeniu veci mimosúdnu cestou. Zdôraznila, že zo vzájomnej e-mailovej komunikácie vyplynulo, že sa snažila vec vyriešiť mimosúdne a navrhla alternatívy mimosúdneho vyrovnania, ale napriek tomu, že žalovaný deklaroval záujem o mimosúdne vyriešenie, žiadne nenavrhol a k určenie splatnosti dlhu pristúpil až potom, čo sa dozvedel o podanej žalobe, takže k dohode o určenie splatnosti a k samotnému plneniu došlo až pod ťarchou podanej žaloby. Podotkla, že právo na peňažné plnenie vo výške 90.000 eur jej vzniklo pôvodne dňa 22.11.2021, pričom medzitým niekoľkokrát kontaktovala žalovaného, aby plnil svoj záväzok a pokúšala sa o mimosúdne riešenie a žalobu podala až dňa 20.2.2024; žalovaný tak nebol sám dobrovoľne ochotný plniť dlh viac ako 2 roky po tom, čo sa k tomu zaviazal dedičskou dohodou u notára a k podaniu žaloby pristúpila až takmer 4 mesiace po neúspešnom mimosúdnom urovnaní. Do pozornosti dala aj skutočnosť, že v petite žiadala o určenie splatnosti dlhu až 6 mesiacov od právoplatnosti rozsudku, teda voči žalovanému postupovala mimoriadne zhovievavo.

10. Argumentovala, že rozhodovanie o náhrade trov konania je všeobecne ovládané zásadou úspechu vo veci, ktorá je doplnená zásadou zavinenia (viď aj uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7MCdo/1/2014). Zmyslom využitia tejto zásady je sankčná náhrada trov konania, ktoré by pri jeho riadnom priebehu nevznikli, uložená rozhodnutím súdu tomu, kto ich vznik zaviniel. Pokiaľ súd konanie zastavuje, zaoberá sa pri rozhodovaní o trovách konania najprv otázkou, či niektorý z účastníkov zaviniel, že konanie muselo byť zastavené. Ak je dôvodom zastavenia konania späťvzatie návrhu, žalobca nezaviniel zastavenie konania ak vzal späť návrh, ktorý bol podaný dôvodne, z dôvodu správania sa žalovaného. Aby pri späťvzatí žaloby nešlo o zavinenie žalobcu, musia byť splnené dve podmienky, a to že (i) žaloba bola podaná dôvodne a (ii) ku späťvzatiu došlo z dôvodu konania žalovaného. Zdôraznila, že nárok na náhradu trov konania je nárokom vyplývajúcim nie z hmotného práva, ale z práva procesného, preto skutočnosť, či šlo o dôvodne podanú žalobu, je nutné posudzovať z procesného hľadiska - z hľadiska vzťahu výsledku správania sa žalovaného k požiadavkám žalobcu. Ide teda o to, či sa žalobca domohol uplatneného nároku, alebo nie. Pritom nie je významné, či žalovaný uspokojil žalobcu, ak aj takúto právnu povinnosť nemal; podstatné je, či žalobcove požiadavky boli uspokojené (viď uznesenie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 23Cdo/6000/2017).

11. S poukazom na uvedené namietala, že súd prvej inštancie neodôvodnil či a ako posudzoval vyššie uvedené skutočnosti, z ktorých dospel k záveru o nepriznaní nároku na náhradu trov konania žiadnej zo strán, teda v napadnutom rozhodnutí okrem nesprávneho právneho posúdenia aj absentuje riadne odôvodnenie. Dôvodila, že zavinenie zastavenia konania je potrebné posudzovať len z procesného hľadiska. Ak je dôvodom späťvzatia žaloby úhrada žalovanej sumy (alebo splnenie iného žalobou uplatneného nároku) žalovaným po podaní žaloby, zastavenie konania zaviniel žalovaný. To však platí len vtedy, ak žalobca v späťvzatí žaloby preukáže, že žalovaný splnil po podaní žaloby uplatnený nárok, pričom žalovanému bola pred podaním žaloby daná dostatočná možnosť predísť súdnu konania a podaná žaloba tak nie je akokoľvek predčasná (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5MCdo/12/2008 a uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Obo/12/2018). V prejednávanej veci zaslala žalovanému predžalobnú výzvu, na ktorú odpovedal zvolením si právneho zástupcu a následne dokonca došlo k pokusu o mimosúdne vyrovnanie, avšak žalovaný napokon k zosplatneniu dlhu a k plneniu nepristúpil, preto nemala inú možnosť ako podať žalobu.

12. Dala tiež do pozornosti závery vyplývajúce z nálezov Ústavného súdu SR sp. zn.

I. ÚS 263/2016 a sp. zn. IV. ÚS 178/2019, ako aj z uznesení Krajského súdu v Českých Budejoviciach sp. zn. 22Co/623/2004 a Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23Co/413/2012. S poukazom na uvedené dôvodila, že v prejednávanej veci došlo k naplneniu oboch podmienok pre pričítanie procesného zavinenia vzniku trov konania žalovanému v zmysle

§ 256 ods. 1 C. s. p., keď (i) došlo k zastaveniu konania z dôvodu späťvzatia dôvodne podanej žaloby, ktorou si uplatňovala oprávnený nárok a (ii) k zastaveniu došlo z dôvodu konania žalovaného, ktorý vyhovel požiadavke žalobkyne a uzavrel s ňou dohodu obsahovo zhodnú so žalobným návrhom a tento záväzok v plnom rozsahu aj splnil. Uviedla, že nepriznanie trov konania považuje za nespravodlivú procesnú sankciu prejavujúcu sa nezväčšením majetkových hodnôt na jej strane, čím došlo k porušeniu práva na spravodlivé konanie. Bola porušená zásada legitímnych očakávaní podľa Čl. 2 ods. 2 Základných princípov C. s. p., a to vzhľadom na uvádzanú súdnu prax, pretože v uzatvorenej dohode sa so žalovaným nedohodli na trovách konania, resp. v danej dohode sa nevzdala nároku na náhradu trov konania, keď v tomto napadnuté rozhodnutie kolide s ústavným právom vlastníť majetok.

13. Odmietla záver súdu prvej inštancie, že vzhľadom na uzatvorenie mimosúdnej dohody nemožno len jednej strane pričítať zavinenie na zastavení konania, v čom identifikoval dôvody hodné osobitného zreteľa podľa § 257 C. s. p.. Akcentovala, že bez ďalšieho nemožno judikovať, že samotné uzavretie mimosúdnej dohody zakladá dôvody hodné osobitného zreteľa pre nepriznanie nároku na náhradu trov konania ani jednej zo strán, keď v každom jednotlivom prípade uzavretia dohody je potrebné skúmať, v akej chronologickej postupnosti úkonov oboch strán došlo k jej uzavretiu, vyhodnotiť správanie oboch strán pred začatím konania aj počas konania a posúdiť, či sa žalovaný zaviazal v dohode plniť uplatnený nárok v rozsahu, v akom je uvedený v petite žaloby (viď aj R 24/1964). Namietala, že žalovanému bol poskytnutý dostatočný čas a priestor na dohodu pred podaním žaloby, keď v novembri 2023 ponúkla žalovanému zmierlivé riešenie zosplatnenia dlhu v lehote 18 mesiacov, pričom toto žalovaný odmietol, no následne sa dobrovoľne dohodol nielen na zosplatnení, ale aj dlh plnil, ale až po podaní žaloby vo veci samej.

14. Z uvedeného mala za zrejmé, že až podaná žaloba primäla žalovaného, ktorý nebol pôvodne ochotný plniť ani v 18 mesiacoch, plniť za menej ako 9 mesiacov odvetdy, čo takúto dohodu odmietol. Napadnuté rozhodnutie považovala za extrémne nespravodlivé a arbitrárne bez ďalšieho zdôvodnenia, pričom súd prvej inštancie úplne rezignoval na systematický výklad práva, keď hmotnoprávne ustanovenia § 3 Občianskeho zákonníka systematicky predchádzajú možnosti žiadať o súdnu ochranu, pričom ich využitie nemôže byť sankcionované stratou nároku na náhradu trov konania žalobkyne a rovnako tak nemôže byť poskytnutá výhoda žalovanému, ktorý ich úplne odignoroval, k čomu do pozornosti dala aj právne závery obsiahnuté v náleze Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 248/2010. K odvolaniu pripojila správu žalovaného zo dňa 24.10. a e-mailovú komunikáciu strán konania zo dňa 2., 8. a 17.11.2023.

15. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne uviedol, že napadnuté uznesenie považuje za vecne správne a spravodlivé, rešpektujúce právo strán sporu na spravodlivé súdne konanie. Dôvodil, že žalobkyňa účelovo opakuje tvrdenia o tom, že sa mal vyhýbať mimosúdnej dohode, no vôbec nereagovala na tvrdenia a dôkazy (e-mailové komunikačné vlákno právnych zástupcov strán sporu a študentské víza žalovaného), ktorými preukázal dôvodnosť a spravodlivosť rozhodnutia súdu prvej inštancie v napadnutej časti a ktoré súd prvej inštancie v odôvodnení uviedol, preto bol názoru, že je nutné aplikovať § 151 ods. 1

C. s. p. (skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné.). Mal teda za nesporné, že žalobkyňa vedela o jeho vycestovaní do Austrálie, kde mal študovať do 10/2025 a súhlasila s riešením dedičských nárokov až po jeho návrate zo zahraničia. Zdôraznil, že už v čase dedičského konania žalobkyňa vedela, že je v tom čase insolventný, a prípadné vyplatenie dedičských vyrovnacích podielov (ak sa rozhodne byť nepredať), bude musieť riešiť načerpaním úveru a aj napriek tomu navrhla, aby byť nadobudol do výlučného vlastníctva s tým, že ustupujúcich dedičov vyplatí, avšak (čo zdôraznil) iba v prípade predaja bytu, pričom absentovala písomná dohoda dedičov o postupe v prípade inej dispozície s bytom a v prípade, ak sa rozhodne byť nescudzíť.

16. Poukázal na nový dôkaz: „Čestné prehlásenie“ jeho sestry, S. S., zo dňa 4.5.2025, ktorý preukazuje jeho tvrdenia o predčasnosti podania žaloby a teda o spravodlivom rozhodnutí súdu prvej inštancie o nepriznaní nároku na náhradu trov konania ani jednej strane sporu. Predmetný dôkaz svedčí v

prospech jeho argumentácie, že žalobkyňa neakceptovala dohodu o riešení dedičských nárokov až po jeho návrate s cudziny, pričom uviedol, že daný dôkaz nepredložil skôr, nakoľko bol presvedčený, že žalobkyňa bude akceptovať spravodlivé rozhodnutie súdu prvej inštancie a navrhol, aby odvolací súd vyhodnotil daný dôkaz ako prípustný podľa § 366 C. s. p.. Dodal, že všetci dedičia, teda aj žalobkyňa, v dedičskom konaní súhlasili s prijatím II. výroku dotknutého dedičského rozhodnutia v časti jeho povinnosti plniť iba a výlučne pre prípad predaja bytu a nikto nevzniesol námietku jeho neurčitosti, resp. nevykonateľnosti. Zdôraznil, že ak by sa v dotknutom dedičskom rozhodnutí jasne a určito zadefinovali povinnosti účastníkov dedičského konania, eliminoval by sa v najväčšou pravdepodobnosťou do budúcnosti tento súdny spor. Všetci dedičia tak nesú určitý podiel viny za vzniknutú situáciu, preto považoval za absolútne neprijateľné, aby sa aplikovala zásada úspechu vo veci, doplnená zásadou zavinenia trov konania tak, ako sa domáha žalobkyňa.

17. Uviedol tiež, že nevedel riešiť situáciu z objektívneho dôvodu ihneď ako bol vyzvaný žalobkyňou, keďže sa vrátil zo zahraničia domov pod tlakom udalostí na jar 2023, keď predčasne ukončil štúdium v zahraničí, čím utrpel straty, ktoré mu nik nenahradí. Keďže nedisponoval vlastnými finančnými zdrojmi, potreboval čas na zastabilizovanie svojej pracovnej, ako i finančnej (príjmovej) situácie, o čom žalobkyňa vedela. Informoval sa v bankových inštitúciách, no keďže z objektívnych dôvodov nevedel preukázať históriu pravidelného príjmu, neposkytli by mu úver na vyplatenie dedičských nárokov a preto nemohol ustupujúcich dedičov vyplatiť. Dané informácie poskytol aj sestre ako ustupujúcej dedičke a tá ich akceptovala, žalobkyňa však stále tlačila na vyplatenie, aj keď bola informovaná, že bude zamestnaný od 1.7.2023 a musí preukazovať minimálne nepretržité trvanie pracovného pomeru v rozsahu 6 mesiacov, následne sa musí sprostredkovať podanie žiadosti o poskytnutie úveru, bankové inštitúcie majú tiež stanovené interné lehoty na posudzovanie žiadosti, atď., pričom na preukázanie komunikácie so žalovanou poukázal na vzájomnú SMS komunikáciu zo dňa 24.5.2023.

18. Dodal, že v e-maile zo dňa 19.7.2024 okrem iného uznal svoj záväzok voči žalobkyni na vyplatenie sumy 90.000 eur titulom náhrady za jej zákonný dedičský podiel v danom dedičskom konaní a navrhol splatnosť tohto záväzku v lehote 5 pracovných dní odo dňa uzatvorenia mimosúdnej dohody, čím odpadol predmet sporu v prejednávanej veci, v ktorej sa žalobkyňa domáha určenia dlhu vo výške 90.000 eur so splatnosťou 6 mesiacov od právoplatnosti rozsudku, pričom bol pripravený v danom čase plniť okamžite, keďže disponoval načerpaným úverom. Ako úmyselné zavádzanie označil tvrdenie žalobkyne, že nebol sám dobrovoľne ochotný plniť dlh viac ako 2 roky po tom, čo sa k tomu zaviazal dedičskou dohodou u notára, nakoľko v dedičskom rozhodnutí nebola obsiahnutá žiadna lehota na vyplatenie dedičských podielov. Osobitné dôvody, pre ktoré navrhoval rozhodnúť podľa § 257 C. s. p. vzhľadom na výnimočnej sporovej situácii, ktorá bola spôsobená neurčitou a zmätočnosťou výroku II. v dotknutom dedičskom rozhodnutí, so znením ktorého súhlasili všetci dedičia. Ak by dohoda dedičov bola určitá, k sporu by nedošlo, pričom za právne významné označil aj to, že žalobkyňa nedôvodne a v rozpore s podanou žalobou v priebehu zmiernych rokovaní zvýšila svoj nárok na vyplatenie dedičského podielu až na sumu 115.000 eur, a preto došlo k mimosúdnej zmiernemu riešeniu sporu s určitým časovým odstupom, čo vyplýva z e-mailovej komunikácie ich právnych zástupcov. K vyjadreniu žalovaný pripojil Čestné prehlásenie S. S. zo dňa 4.5.2025.

19. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 C. s. p.), preskúmal napadnuté uznesenie, prejednal odvolanie žalobkyne bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C. s. p.) a dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je v napadnutom výroku vecne správne (§ 387 ods. 1 C. s. p.).

20. Podľa § 255 ods. 2 C. s. p. ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

21. Podľa § 256 ods. 1 C. s. p. ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

22. Podľa § 257 C. s. p. výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

23. Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania vychádza súd zo zásady zodpovednosti za výsledok (zásada úspechu) alebo zo zásady zodpovednosti za zavinenie alebo náhodu. Zásada

zodpovednosti za výsledok (zásada úspechu) vyjadrená v § 255 C. s. p. sa uplatňuje pri rozhodovaní o náhrade trov sporového konania; len v sporovom konaní sa totiž dá hovoriť o úspechu, resp. neúspechu strany sporu. Kritériom na priznanie nároku na náhradu trov konania je miera úspechu vo veci, ktorá sa zisťuje u žalobcu, ako aj u žalovaného. Miera úspechu vo veci závisí od vzťahu meritórneho rozhodnutia k žalobnému petítu.

24. Zásada procesného zavinenia vyjadrená v § 256 ods. 1 C. s. p. spočíva v tom, že ten, kto dôvodne bránil svoje subjektívne právo alebo právom chránený záujem (či procesne nezavinil zastavenie konania), by mal mať právo na náhradu nákladov, ktoré pri tejto procesnej činnosti vynaložil proti strane, ktorá do jeho právnej sféry bezdôvodne zasahovala. Pri zastavení konania z dôvodu späťvzatia žaloby a pri posudzovaní nároku na náhradu trov konania má zásada <<http://www.relevans.sk/pravny-bulletin/trovy-konania-v-csp/>>procesnej zodpovednosti za zavinenie svoj význam. Jej podstatou je to, že trovy konania nahrádza ten, kto zavinil ich vznik. Ak dôjde k zastaveniu sporového konania v dôsledku späťvzatia žaloby, povinnosťou súdu pri rozhodovaní o trovách konania je skúmať procesnú zodpovednosť na oboch procesných stranách, teda aj na strane žalobcu, aj na strane žalovaného. Pokiaľ žalobca žalobu musel zobrať späť pre správanie žalovaného, potom je potrebné konštatovať, že žalovaný procesne zavinil zastavenie konania.

25. Právnym posúdením veci treba považovať činnosť súdu spočívajúcu v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej norme, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri tejto činnosti rieši právne otázky (questio juris). Ich riešeniu predchádza riešenie skutkových otázok (questio fakty), teda zistenie skutkového stavu. Právne posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t. j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá alebo správne určenú právnu normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval.

26. Je potrebné uviesť, že pri rozhodovaní o náhrade trov konania sa primárne aplikuje zásada procesného zavinenia vyjadrená v § 256 ods. 1 C. s. p., v zmysle ktorej je úlohou súdu posúdiť, ktorá zo strán konania má právo na náhradu trov, pričom až po takomto závere je možné aplikovať § 257 C. s. p. a v prípade zistenia existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa nepriznať náhradu trov konania tej strane konania, ktorej by inak v zmysle § 256 ods. 1 C. s. p. náhrada trov konania patrila, výsledkom čoho by bolo rozhodnutie, že určenej strane konania sa nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

27. Odvolací súd konštatuje, že nakoľko súd prvej inštancie otázku nároku na náhradu trov konania posúdil priamo podľa § 257 C. s. p., bez primárneho posúdenia, komu by podľa § 256 ods. 1 C. s. p. nárok na náhradu trov konania v prejednávanej veci patril v zmysle zásady procesného zavinenia na zastavení konania v dôsledku späťvzatia žaloby, vec nesprávne právne posúdil.

28. V prejednávanej veci sa žalobkyňa žalobou doručenou súdu dňa 20.2.2024 domáhala určenia, že dlh žalovaného voči žalobkyni z titulu náhrady za zákonný dedičský podiel žalobkyne k bytu č. XX v bytovom dome so súpisným číslom XXXX, vchod S. XX, N., katastrálne územie A., vedený na liste vlastníctva č. XXXX, priznaný uznesením Okresného súdu Bratislava V č. k. 2D/591/21-37 zo dňa 22.11.2021, právoplatným dňa 22.11.2021, vo výške 90.000 eur, je splatný uplynutím 6 mesiacov od právoplatnosti rozsudku.

29. Z obsahu spisového materiálu odvolací súd zistil, že uznesením Okresného súdu Bratislava V č. k. 2D/591/21-37, Dnot 150/2021 zo dňa 22.11.2021 bola schválená dohoda dedičov o vyporiadaní dedičstva, v zmysle ktorej žalovaný ako dedič po poručiteľke G. G. nadobudol: (i) nehnuteľnosti zapísané na liste vlastníctva č. XXXX pre katastrálne územie A., okres N. S., a to byt č. XX na X. poschodí bytového domu súpisného čísla XXXX, vchod S. XX, vo všeobecnej cene 180.000 eur a (ii) nehnuteľnosti zapísané na liste vlastníctva č. XXX, pre katastrálne územie A., parcela č. XXXX v užívaní organizácie, bez určenia hodnoty, a to s povinnosťou vyplatiť náhradu za zákonné dedičské podiely spoludedičkám R. S. v podiele 1 k celku a S. S. v podiele 1 k celku, v prípade predaja predmetných nehnuteľností.

30. Žalobkyňa podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 29.8.2024 vzala žalobu v celom rozsahu späť s odôvodnením, že so žalovaným uzatvorili dňa 27.8.2024 Dohodu o splnení záväzku, z obsahu ktorej vyplynulo, že žalovaný sa zaviazal vyplatiť žalobkyni náhradu vo výške 90.000 eur za zákonný

dedičský podiel v lehote 5 pracovných dní odo dňa uzatvorenia Dohody, a to bezhotovostným prevodom na určený bankový účet žalobkyne, pričom medzi účastníkmi dohody nedošlo k dohode o náhrade trov súdneho konania. Podľa potvrdenia o zrealizovaní transakcie žalovaný previedol na účet žalobkyne dňa 27.8.2024 sumu 90.000 eur ako vysporiadanie dedičského podielu.

31. Pri posudzovaní otázky zavinenia na zastavení konania odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že nárok žalobkyne uplatnený žalobou nekorešpondoval s dohodou dedičov schválenou uznesením Okresného súdu Bratislava V, č. k. 2D/591/21-37, Dnot 150/21, zo dňa 22.11.2021, ktorá neukladala žalovanému žiadnu povinnosť predať danú nehnuteľnosť, iba v prípade ak k predaju pristúpi, vyplatiť spoludedičkám náhradu za zákonné dedičské podiely, na ktorom znení sa dohodli všetci dedičia po poručiteľke (teda aj žalobkyňa), pričom dané uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 22.11.2021, ktorým dňom sa stalo pre účastníkov dedičského konania právne záväzným. Z mimosúdnej dohody strán konania zo dňa 27.8.2024 vyplynulo, že žalovaný predmetné nehnuteľnosti neodpredal, preto je bez právnej relevancie poukaz žalobkyne na skutočnosť, že žalovaný pristúpil k úhrade až pod ťarchou podanej žaloby.

32. Vzhľadom na uvedené znenie dedičskej dohody a k nemu nekorešpondujúcu podanú žalobu, hoci medzi stranami konania bola uzatvorená mimosúdna dohoda, v zmysle ktorej sa žalovaný zaviazal zaplatiť žalobkyňi 90.000 eur (a to napriek skutočnosti, že k predaju predmetných zdedených nehnuteľností nepristúpil) a túto sumu žalobkyňi aj uhradil, na základe čoho v zmysle danej dohody vzala žalobkyňa podanú žalobu späť, dospel odvolací súd k názoru, že v prejednávanej veci procesné zavinenie na zastavení konania nemožno pričítať žalovanému ani žalobkyňi a keďže nemožno ustáliť procesné zavinenie na zastavení konania ani jednej zo strán konania, v zmysle § 256 ods. 1 C. s. p., za analogického použitia § 255 ods. 2 C. s. p. platí, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania. Vo vzťahu k argumentácii žalovaného odvolací súd dodáva, že v konaní nebolo možné aplikovať § 257 C. s. p., keď dôvody hodné osobitného zreteľa by mohli byť posúdené len v prípade určenia procesného zavinenia na zastavení konania jednej zo strán konania v zmysle § 256 ods. 1 C. s. p., k čomu v prejednávanej veci nedošlo.

33. Na základe uvedeného odvolací súd podľa § 387 ods. 1 C. s. p. rozhodnutie súdu prvej inštancie aj keď z iných dôvodov, v napadnutej časti ako vo výroku vecne správne potvrdil.

34. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p. tak, že žalovanému priznal proti žalobkyňi plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko mal v odvolacom konaní plný úspech.

35. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1

C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).